

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/90/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125010272
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6125010272.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD a Mgr. Ivany Datlovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 9. decembra 2025 o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 10T/13/2025 zo dňa 19.9.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 10T/13/2025 zo dňa 19.9.2025 vo výroku o treste zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel a vo výroku o započítaní trestu zákazu činnosti.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXXX/XX, C.,

podľa § 61 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 438d Trestného zákona ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 8 (osem) rokov.

Ostatné výroky napadnutého rozsudku zostávajú týmto rozhodnutím nedotknuté.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 10T/13/2025 zo dňa 19.9.2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

20.07.2024 v čase okolo 00.15 h na ceste č. I/59 v km 18,05 v katastri obce E. F. v okrese Banská Bystrica viedol, v smere od obce E. F. do obce G., nákladné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz R320 ev. č. H. XXX I. tak, že sa po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov plne nevenoval vedeniu vozidla a dostatočne nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho v úseku jazdy pri odbočke na miestnu časť Dolný Jelenec zišiel s vozidlom na pravý okraj vozovky až za jej pravú krajinu, kde prednou časťou vozidla narazil do cestných zvodidiel, mostnej zábrany a označníka mosta, po dopravnej nehode sa podrobil dychovej skúške, pri ktorej mu bolo elektronickým meračom AlcoQuant 6020 plus č. A410244 dňa 20.07.2024 v čase o 01.00 h namerané 0,96 mg/l alkoholu v dychu, pri opakovanej skúške vykonanej v čase o 01.16 h mu bolo namerané 0,87 mg/l alkoholu v dychu a pri ďalšej opakovanej skúške vykonanej v čase o 01.45 h mu bolo namerané 0,94 mg/l alkoholu v dychu, pričom následne bolo zistené, že v dôsledku zavinenia dopravnej nehody spôsobil vlastníčke vozidla ev. č. H. XXX I. J.

J. K., nar. XX.XX.XXXX, škodu jeho poškodením vo výške 7.310 € a vlastníkovi poškodených zvodidiel subjektu Slovenská správa ciest, Investičná výstavba a správa ciest, so sídlom Skuteckého 32, Banská Bystrica, spôsobil škodu ich poškodením vo výške 2.454,24 €.

Za to okresný súd obžalovaného A. B. odsúdil podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, § 438d Trestného zákona obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie.

Podľa § 61 ods. 8 Trestného zákona obžalovanému do trestu zákazu činnosti započítal čas od zadržania vodičského oprávnenia od 20.07.2024.

Proti citovanému rozsudku podal obžalovaný po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré dodatočne písomne prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 14.10.2025 odôvodnil. Úvodom uviedol, že s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sa vo vzťahu k výroku o treste nemôže v žiadnom prípade stotožniť a ani sním súhlasiť. Mal za to, že trest uložený týmto rozsudkom je neprimerane prísny, a to najmä vo vzťahu k uloženému trestu zákazu činnosti na doživotie, ktorý považuje za neprimeraný, nezohľadňujúci príslušné, na danú vec sa vzťahujúce hmotno-právne ustanovenia, a taktiež vymykajúci sa súčasnej judikatúre najvyšších súdnych autorít, no najmä ustálenej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Banskej Bystrici, teda súdu, ktorý je pre Okresný súd Banská Bystrica súdom odvolacím, a teda nadriadeným. Jeho obhajoba síce v priebehu konania okresnému súdu avizovala aktuálnu rozhodovaciu činnosť, žiaľ bezvýsledne.

Poukázal, že okresný sa najskôr v rozsudku vyjadruje k jeho odsúdeniu pred rokom 2011, ktoré obhajoba navrhovala nevziať do úvahy s poukazom na ust. § 438d Trestného zákona. Súd k uvedenému uviedol, že nevzhladol potrebu aplikácie tohto ustanovenia, a to ani z dôvodov, ktoré uvádzala obhajoba, a to uplynutie 25 rokov od tohto odsúdenia, a to, že pri prvom odsúdení sa jednalo len o alkohol zostatkový, kedy pri opakovanom meraní dokonca nebola presiahnutá taká hladina alkoholu, ktorá by umožňovala toto konanie považovať za trestný čin (keďže pri opakovanom meraní alkohol nepresiahol ani hodnotu jedného promile). Klesajúca alkoholemická krivka, fakt, že šlo výlučne o alkohol zostatkový, pričom ani fakt, že sa jednalo o okolnosti, kedy nepožíval alkohol pred jazdou, len večer predtým, nakoľko nerátal s možnosťou, že ráno bude musieť šoférovať, pre konajúci súd nie sú mimoriadnymi okolnosťami vzťahujúcimi sa na predchádzajúce odsúdenie, ktoré by odôvodňovali neuložiť trest zákazu činnosti na doživotie. Vyslovil názor, že takýmto konštatovaním sa súd vymyká nie len rozhodovacej činnosti súdov vyššie stupňa (konkrétne napríklad rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici 20. 12. 2023, sp. zn. 3To/96/2023), avšak kladie na možnosť aplikovania § 438d Trestného zákona neprimerane prísne požiadavky. Ako prvé považuje za nutné uviesť, že trest zákazu činnosti, ktorý mu bol uložený pred účinnosťou ust. § 61 ods. 5 Trestného zákona v jeho súčasnej podobe, a to trestným rozkazom sp. zn. 5T/104/00 zo dňa 16.08.2001, za spáchanie trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, na podklade nasledovných skutkových okolností, kedy v skorých ranných hodinách o 06:49 hodine mu bola nameraná hladina 1,05 promile alkoholu. Po vykonaní opätovnej skúšky na prítomnosť alkoholu, po uplynutí približne 20-tich minút, bola u neho zistená prítomnosť 0,90 promile alkoholu, teda alkoholemická krivka mala v čase nehody klesajúci trend. Z predloženej obžaloby vzťahujúcej sa na tento prípad jednoznačne vyplýva, že šlo len o alkohol zostatkový, nakoľko deň pred skutkom požil alkoholické nápoje, no najmä zistená výška prítomnosti alkoholu bola absolútne hraničná, aby vôbec bolo možné hovoriť o spáchaní trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, teda úplne tesne presahovala judikatúrou stanovenú hranicu jedného promile, ktorá je potrebná pre možnosť trestno-právne postihovať takéhoto vodiča. Už len tieto okolnosti by bolo možné považovať za okolnosti mimoriadne, odôvodňujúce aplikáciu ust. § 438d Trestného zákona, a teda odôvodňujúce na predmetné odsúdenie neprihliadnuť, čo korešponduje aj s nižšie citovanou judikatúrou.

Ďalej poukázal, že sa súd vyjadril k obhajobou zmienenej okolnosti, ktorú je podľa jeho názoru taktiež možné považovať za jednu zo skutočností, ktorá by odôvodňovala neuloženie doživotného trestu zákazu činnosti, a tou je plynutie času. Od prvého odsúdenia uplynulo takmer 25 rokov, čo je v zmysle už ustálenej rozhodovacej činnosti, relevantnou okolnosťou, ktorá odôvodňuje uplatnenie § 438d Trestného zákona, a teda neuloženie doživotného trestu zákazu činnosti. V napadnutom rozsudku súd konštatuje, že odstup času od spáchania tohto minulého skutku nepredstavuje skutočnosť, ktorá by umožňovala súdu neprihliadať na toto minulé odsúdenie, keďže ustanovenie § 438d Trestného zákona podmieňuje jeho použitie len v prípade existencie mimoriadnych okolností predchádzajúceho prípadu, čo logicky nemôže predstavovať plynutie času po takomto skutku. S uvedeným právnym názorom sa absolútne nestotožňuje, nakoľko v čase posudzovania možnosti uplatnenia ust. § 438d Trestného zákona, kedy sa posudzuje odstup času, práve od odsúdenia pred rokom 2011, je okolnosťou, ktorá sa úplne evidentne týka práve odsúdenia pred rokom 2011, a tou je uplynutie takmer 25 rokov, odkedy sa predmetný skutok odohral. Podľa jeho názoru je v absolútnom rozpore s požiadavkou účelnosti uloženého trestu, aby súd pri ukladaní trestu (za prečin) v roku 2025 zohľadňoval skutok z roku 2000. Okrem represívnej a výchovnej funkcie trestu, je nutné klásť dôraz na zásadu humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprimeranej sankcie vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam prípadu a pomerom páchatel'a. Aj na podklade uvedeného je potom úplne logické a správne, ak súd na odstup času prihliadne a nezohľadní uloženie trestu pred rokom 2011, na čo reflektuje aj nižšie citovaná judikatúra, ktorá jednoznačne považuje uplynutie dlhého času ako relevantnú okolnosť.

K úvahám okresného súdu k možnosti aplikovania ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona uviedol, že sa s jeho výkladom opäť nestotožňuje a nepovažuje ho za správny. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 4To/8/2018, zo dňa: 30.09.2019), v zmysle ktorej „za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny od jeho zárobku, stav zníženej príčetnosti a podobne“. Vodičské oprávnenie nevyhnutne potrebuje nie len z dôvodu svojho zamestnania, ktoré spočíva v činnosti vedúceho prevádzky, kde sa vodičské oprávnenie nevyhnutne vyžaduje, nakoľko cestuje za zákazníkmi, avšak ho potrebuje aj z dôvodu, že jeho družka, je ako ťažký onkologický pacient, v podstate odkázaná na jeho starostlivosť. Uvedené je taktiež jedným z dôvodov, prečo považuje uložený trest za neprimerane prísny, nezákonný a v rozpore so zásadami ukladania trestov (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest má mať čo najmenší vplyv na rodinu páchatel'a a jemu blízke osoby. Okresný súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal ani s možnosťou aplikácie ust. § 39 ods. 5 Trestného zákona, kedy prichádza do úvahy mimoriadne zníženie po uskutočnení vyhlásenia obžalovaným. Aplikovateľnosť tohto ustanovenia je podľa jeho názoru možná aj na trest zákazu činnosti, teda nie len na trest odňatia slobody. Uvedený výklad pripustil Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.08.2025, sp. zn. 3To/66/2025.

Vyslovil názor, že po vykonanom dokazovaní a po odcitovaní relevantnej judikatúry je zrejmé, že u jeho osoby k uloženiu trestu zákazu činnosti na doživotie jednoznačne dôjsť nemalo. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d), e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok v časti výroku o treste zrušil a v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozsudkom vo veci rozhodol a uložil trest, ktorý bude primeraný a nebude spojený s doživotným trestom zákazu činnosti. Eventuálne navrhol, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 318 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 283 ods. 5 Trestného poriadku prerušil trestné stíhanie a podal návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Obžalovaný A. B. sa na verejné zasadnutie, na ktorom sa rozhodovalo o jeho odvolaní nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil a požiadal odvolací súd, aby konal v jeho neprítomnosti.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že navrhuje odvolanie obžalovaného zamietnuť, keďže okresný súd pri ukladaní trestu zákazu činnosti vychádzal zo zákona a trest považuje za zákonný.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu upresnila, že odvolanie smeruje iba do trestu zákazu činnosti na doživotie. Uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava podaného odvolania, uložený trest považuje za prísny, pretože je v rozpore s judikatúrou a zásadou ukladania trestov.

Vyslovila názor, že bola neprípustným spôsobom použitá retroaktivita v neprospech obžalovaného. Má za to, že malo byť použité ustanovenie § 438d a § 39 Trestného zákona a trest mal byť mimoriadne znížený. Navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok v časti výroku o treste zrušil a v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozsudkom rozhodol a uložil obžalovanému trest, ktorý bude primeraný a nebude spojený s uložením doživotného trestu zákazu činnosti.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd konštatuje, že obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa konanom dňa 19.09.2025 v súlade s ustanovením § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania žalovaného skutku. Následne súd v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Trestného poriadku postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku. Samosudca uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal a v takom prípade výrok o vine je odvolaním nenapadnuteľný. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine ani v postupe súdu predchádzajúcom tomuto výroku, nezistil chyby odôvodňujúce podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaného odvolania v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku len výrok o uloženom treste.

Pokiaľ ide o uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému okresným súdom, keď obžalovaného A. B. odsúdil podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere troch mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní dvanásť mesiacov, považuje odvolací súd v tejto časti rozsudok za zákonný. Napokon obžalovaný tieto výroky podaným odvolaním ani nenapádal.

Odvolací súd následne preskúmaval výrok o treste zákazu činnosti a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní tohto trestu dostatočne neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplývajú z ustanovení § 33a a § 34 Trestného zákona ako aj čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie, pretože okresný súd pri ukladaní trestu zákazu činnosti hodnotil okolnosti predchádzajúcich prípadov (§ 438d Tr. zák.) prísne formalisticky, čo malo za následok, že uložený trest je neprimerane prísny, preto výrok o treste zákazu činnosti zrušil a o treste rozhodol sám.

K osobe obžalovaného bolo zistené, že v odpise registra trestov má evidované tri záznamy, a to na podklade rozhodnutia Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 2T/440/1985 zo dňa 16.09.1985, pre prečin proti majetku v socialistickom a osobnom vlastníctve podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 150/1969 Zb., kde mu bol uložený peňažný trest 500 Kčs, náhradný trest odňatia slobody 10 dní, pričom na páchatela sa hľadí akoby nebol odsúdený. V druhom prípade bol obžalovaný trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5T/104/2000 zo dňa 10.11.2000 uznaný vinným z trestného činu ohrozovania pod

vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol mu uložený peňažný trest vo výške 10.000 Sk, pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu mu bol uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace a zároveň trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 18 mesiacov, aj v tomto prípade sa na obžalovaného hľadí akoby nebol odsúdený. V treťom prípade bol obžalovaný trestným rozkazom Okresného súdu Lučenec, sp. zn. OT/25/2013 zo dňa 24.04.2013 uznaný vinným z prečinu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a odsúdený na podmienený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov so skúšobnou dobou 1 rok a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 18 mesiacov, pričom aj v tomto prípade sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. V mieste bydliska neboli zistené výhrady k jeho správaniu.

Podľa § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, súd uloží trest zákazu činnosti na doživotie, ak odsudzuje páchatel'a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, hoci už bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, dvakrát odsúdený.

Podľa § 61 ods. 7 Trestného zákona, na ukladanie trestu zákazu činnosti podľa odsekov 3 až 5 nemá vplyv zahladenie odsúdenia.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný už bol v minulosti odsúdený za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, tak v takom prípade prichádzalo do úvahy obžalovanému obligatórne uložiť trest zákazu činnosti na doživotie, avšak vzhľadom na ustanovenie § 438d Trestného zákona, je možné takýto prísny trest neuložiť.

Podľa § 438d Trestného zákona ustanovenie § 61 ods. 3 a 5 sa vzťahuje aj na osobu, ktorá bola odsúdená za niektorý z trestných činov uvedených v § 61 ods. 3 alebo 5 pred 1. novembrom 2011, ak táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 61 ods. 3 alebo 5 po 1. novembri 2011. Súd však nemusí vziať do úvahy odsúdenie uložené pred 1. novembrom 2011, ak by vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov bolo pre páchatel'a použitie trestnej sadzby trestu zákazu činnosti ustanovenej v § 61 ods. 3 alebo 5 neprimerane prísne.

Na rozdiel od okresného súdu odvolací súd dospel k záveru, že použitie trestnej sadzby podľa § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov. Pokiaľ ide o okolnosti v predchádzajúcich prípadoch, tak obžalovaný síce v prvom prípade (skutok zo dňa 24.5.2020) spôsobil z nedbanlivosti inému ublíženie na zdraví, avšak hladina výšky zistenej hodnoty alkoholu v jeho krvi (1,05 promile) iba mierne prekročila hranicu, ktorá zakladá trestnú zodpovednosť za ohrozovanie pod vplyvom návykovej látky, keďže hladina alkoholu v krvi nad 1 g/kg (1 promile) sa považuje za trestný čin a pod 1 promile ide o priestupok. V druhom prípade (skutok zo dňa 23.4.2013), keď obžalovaný viedol motorové vozidlo mu bola nameraná hodnota 0,80 mg/l vydychovaného etanolu vo vzduchu (1,67 promile), pričom obžalovaný nespôsobil žiadnu škodu na zdraví, ani na majetku. Pri ukladaní trestu je taktiež potrebné zohľadniť dobu, ktorá uplynula od spáchania týchto dvoch posudzovaných trestných činov (§ 34 ods. 4 Tr. zák.). V prvom prípade bol obžalovaný za trestný čin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. odsúdený v roku 2000, teda pred 25 rokmi a v druhom prípade bol odsúdený za prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona v roku 2013, teda pred takmer 13 rokmi. Od posledného odsúdenia viedol obžalovaný riadny život až do spáchania prejednávaného skutku. Tieto skutočnosti majú taktiež vplyv na posudzovanie okolnosti predchádzajúcich prípadov. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný už tresty uložené v prvých dvoch posudzovaných prípadoch vykonal a hľadá sa na neho ako keby nebol odsúdený, pričom táto skutočnosť vyznieva zásadne v jeho prospech oproti stavu, ak by tieto odsúdenia zahladené neboli. Ďalšou dôležitou skutočnosťou sú aj závery znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, keď znalec nezistil závislosť obžalovaného na alkohole, čo potencionálne znižuje riziko recidívy. V neposlednom rade bolo potrebné vziať do úvahy aj to, že obžalovaný je osobou vyššieho veku, preto aj trest uložený mu v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 61 ods. 2 Trestného zákona bude dostatočný. Tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne nie sú takého charakteru, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že nie je nádej aby bolo možné obžalovaného napraviť kratším trestom zákazu činnosti ako doživotným.

Na základe uvedeného odvolací súd nevzal do úvahy odsúdenie uložené pred 1. novembrom 2011 (odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5T/104/2000 zo dňa 10.11.2000),

pretože by použitie trestnej sadzby trestu zákazu činnosti ustanovenej v § 61 ods. 5 Trestného zákona bolo neprimerane prísne.

Odvolací súd pripomína, že obžalovaný je stíhaný pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pretože viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu čím porušil svoje povinnosti uložené mu v ustanovení § 4 ods. 2 písm. d) Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a v takom prípade je namieste obmedziť jeho oprávnenie viesť motorové vozidlá, pričom takýto trest má svoj význam z hľadiska naplnenia očakávaného účelu trestu. Ustanovenie § 61 ods. 3 Trestného zákona stanovuje, že vodičom dopravných prostriedkov, v prípade predchádzajúceho odsúdenia za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, bude uložený trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2. Trestná sadzba v odseku 2 § 61 Trestného zákona je stanovená 1 až 10 rokov, horná polovica tejto sadzby je teda 5 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov. Podľa § 61 ods. 7 Trestného zákona na ukladanie trestu zákazu činnosti podľa odsekov 3 až 5 § 61 Trestného zákona nemá vplyv zahladenie odsúdenia.

Pokiaľ ide o ukladanie trestu zákazu činnosti, odvolací súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu, pričom vychádzal z účelu trestu. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za nevyhnutné pripomenúť, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu jeho následku (zásada proporcionality trestu). Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Odvolací súd, tak ako aj súd prvého stupňa u osoby obžalovaného vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., keďže sa k trestnému činu priznal a oľutoval ho, pričom urobil vyhlásenie o vine [§ 257 ods. 1 písm. b) Tr. por.] priťažujúce okolnosti v zmysle § 37 Tr. zák., odvolací súd u osoby obžalovaného nezhliadol.

S prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti prejednávaneho prípadu, ako aj na predchádzajúce odsúdenie za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, považoval odvolací súd za primerané uložiť obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 8 rokov.

Odvolací súd má za to, že uložené tresty povedú k dosiahnutiu účelu trestu tak, ako to je vyjadrené v ustanovení § 34 Trestného zákona.

Odvolací súd zrušil výrok, ktorým okresný súd podľa § 61 ods. 8 Trestného zákona obžalovanému do trestu zákazu činnosti započítal čas od zadržania vodičského oprávnenia od 20.07.2024, pretože o započítaní trestu zákazu činnosti sa rozhoduje až po právoplatnosti rozsudku, ktorým bol uložený trest zákazu činnosti (§438 ods. 1 Tr. por.)

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.